

»Jeg skriver om alt dette, fordi jeg jo veed, at du kender Dihmer fra tidligere Tid. Han har ogsaa flere Gange talt om dig og din Mor, og jeg har maattet fortælle ham om, hvordan du har indrettet dit Hjem. Han er, som sagt, lidt nysgerrig. — —«

Straks da Jytte havde læst Brevet til Ende, puttede hun det ned paa Bunden af sin Sykurv. Hun vilde ikke have, at Karsten skulde læse det. Og hun brød sig heller ikke selv om at mindes det. Dette Forhold til Dihmer maatte nu have en Ende. Det havde gjort Ulykker nok. Og han var jo nu tilfreds, havde Venner om sig og gjorde Fester.

I de samme Dage fik hun Brev fra sin Fætter Jægermesteren, der paa sin Brors Bekostning var interneret i et landligt Pensionat hos to Frøkner Wamberg. Hans Ægteskab var opløst, han selv erklæret umyndig; men nu meddelte han hende paa fire skønskrevne Sider den overraskende Nyhed, at han endelig havde fundet Lykken, idet han havde forlovet sig med den yngste af sine Pensionatsværtinder.

»Mariane Wamberg er 34 Aar, befinder sig med andre Ord i den for Kvinder allerskønneste Alder. Hun er intet mindre end en Engel. Ved Flid og Sparsommelighed har hun og hendes Søster arbejdet sig op helt nedefra, og jeg tror, at det med god Samvittighed kan siges, at »Sofielyst« er det mest vel-